

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Варна, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Дарина Ст. Маркова

при участието на секретаря Ели К. Т.а
като разгледа докладваното от Дарина Ст. Маркова Въззивно търговско дело № 20223001000564 по описа за 2022 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по жалби на Е. М. Р. от с.Зараево, община Попово срещу решение № 28 от 20.06.2022г. по търг.дело № 100/21г., по описа на Окръжен съд – Търговище, в частта му, с която е отхвърлен предявения от нея срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина и М М М – 19г., починал на 20.12.2019г. в резултат на предизвикано на 19.12.2019г. ПТП с негово участие като водач на л.а.“Мазда – 626“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ и на водача С Я Х, чиято гражданска отговорност е застрахована в ответното дружество, управлявал микробус „Фолксваген Крафтер“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ, на основание чл.432 ал.1 от КЗ, за разликата над 64 000лв. до 200 000лв., както и по отношение на началната дата на присъдената законна лихва, и по въззивна жалба на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София срещу същото решение, но в частта му, с която застрахователят е осъден да заплати на Е. М. Р. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие смъртта на нейния син в размер на 64 000лв., ведно със законна лихва, считано от 02.07.2021г.

В жалбата на Е. М. Р. се твърди че решението е неправилно,

постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и е необосновано. Оспорва определения размер на обезщетението за неимуществени вреди като се твърди че същият е изключително занижен, както и извода за наличие на съпричиняване от страна на починалия М.

Твърди, че съдът неправилно е приложил нормата на чл.52 от ЗЗД и принципа на справедливост. Твърди, че по делото е доказан обема на претърпените от нея неимуществени вреди и техният справедлив паричен еквивалент е в размер на сумата 200 000лв. Твърди, че първоинстанционният съд не е взел предвид заключенията на приетата по делото съдебно-психологическа експертиза, съгласно което се наблюдават тежко изразени изживявания на тъга и емоционална потиснатост, изразени разстройства на съня, силно изразени вегетативни разстройства, както и нарушения в личностовата и социалната сфера на функциониране, характерни за травматичното стресово разстройство, както и че интензитетът и негативните последици са във висока степен. При емоционално-психическото и състояние доминират острите негативни емоции като тревожност, страх, и депресия. Твърди, че смъртта на сина и е оставила жесток отпечатък върху живота и. Те са живели заедно, имали са изключително силна връзка и загубата му е причинила изключителни болки и страдания. Твърди, че съдът неправилно е недооценил всички конкретни и обективно съществуващи обстоятелства на отношенията между двамата при определяне по справедливост на размера на обезщетението, както не е преценил конкретните икономически условия, като ориентир на размерите на дължимото застрахователно обезщетение.

Оспорва извода на съда за наличие на съпричиняване от страна на пострадалия М, изразяващо се в движение със скорост над максимално разрешената, както и приетия процент съпричиняване на вредоносния резултат – 3/5. Твърди, че възражението на застрахователя за наличие на съпричиняване е недоказано. На първо място твърди, че единственото направено възражение е за изключителна вина на пострадалия и липса на виновно поведение от страна на водача С Р, което възражение е правоизключващо. Сочи, че влязлата в сила присъда по отношение на водача Р изцяло оборва направеното възражение. Твърди, че възражение за съпричиняване, което е правонамаляващо не е надлежно релевирано в процеса. В отношение на евентуалност ако се приеме, че такова възражение е

релевирано, твърди че по делото не е установена каква е била нормативно предписаната скорост на движение на лек автомобил „Мазда“, както и че не е установено, че удар не би настъпил, ако водачът на лек автомобил „Мазда“ е навлязъл на моста с по-ниска скорост. Твърди, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между вредите и поведението на пострадалия. Твърди, че поведението на пострадалия е било изцяло правомерно, не е нарушил правилата за движение.

В отношение на евентуалност, дори и да се приеме наличие на съпричиняване оспорва приетия от съда размер 3/5. Твърди, че по-голямата вина има водачът на микробуса Р.

Оспорва приетият от съда начален момент на дължимата лихва за забава – датата на уведомяване на застрахователя. Твърди, че не е налице хипотеза, позволяваща на застрахователя да се освободи от отговорността за заплащане на законна лихва върху дължимото обезщетение от деня на увреждането до датата на отказа.

Моли съда да отмени решението в обжалваната му отхвърлителна част и да и присъди обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди в размер на 200 000лв., ведно със законна лихва, считано от 20.12.2019г.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор от застрахователното дружество, в който се изразява становище за неоснователност на подадената жалба. Моли съда да потвърди решението в обжалваната от ищцата част.

Във въззивната жалба на застрахователното дружество се твърди че решението в целия размер на осъдителната му част е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и е необосновано.

Оспорва приетия от съда принос на пострадалия в размер на 3/5. Твърди, че загиналият водач е допуснал нарушение на правилата за движение – управление със скорост 112 км/ч, значително надхвърляща разрешената, както и че не е намалил скоростта въпреки ясно възприетия насрещно движещ се автобус. Твърди, че въпреки наличието на нарушения от страна на двамата водачи следва да се изследва причинно следствената връзка, обуславяща гражданския деликт. Излага, че от заключението на вещото лице

се установява, че дори и водачът Р да беше спазвал законовото ограничение за участъка от 70 км/ч процесното ПТП отново би настъпило, както и че ако двамата водачи бяха спазили ограничението сблъсък не би настъпил.

Твърди, че присъденото обезщетение е в неоснователно завишен размер спрямо установената практика при аналогични случаи, както и че не са взети предвид минималната работна заплата към датата на произшествието и икономическото състояние на страната.

Моли съда да отмени решението в обжалваната от него осъдителна част и да постанови друго, с което исковата претенция да бъде отхвърлена изцяло, евентуално да намали размера на присъденото обезщетение. Претендира направените по делото разноски.

Към настоящето производство е присъединена и частна жалба на Е. М. Р. срещу определение № 160 от 19.08.2022г. за изменение на решението в частта му за разноските, като твърди че същото е неправилно, необоснова и незаконосъобразно и моли съда да го отмени.

В срока по чл.276 от ГПК е постъпил отговор от застрахователя, в който изразява становище за неоснователност на частната жалба.

Въззивницата Е. М. Р., в съдебно заседание, чрез процесуален представител, поддържа своята жалба и моли съда да уважи иска до претендирания във въззивната жалба размер и да остави без уважение жалбата на застрахователя. Претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА.

Въззивникът ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, в депозирана за съдебно заседание молба от процесуален представител, поддържа своята жалба и моли съда да я уважи като намали размера на присъденото обезщетение. Изразява становище за неоснователност на жалбата на ищцата и моли съда да я остави без уважение. Претендира направените по делото разноски.

Въззивният съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Предявени са икове с правно основание чл.423 от КЗ и чл.86 от ЗЗД от Е. М. Р. срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния син М М М при пътно-

транспортно произшествие на 19.12.2019г., причинено виновно от водача на микробус „Фолксваген – Крафтер“ с рег.№ Т 90 113 ТН, при сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за сумата 250 000лв., ведно със законна лихва. Решението на първоинстанционния съд в частта му, с която искът за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 200 000лв. до 250 000лв. е влязло в сила. Предмет на въззивно обжалване е решението в осъдителната му част изцяло и в отхвърлителната му част над 64 000лв. до 200 000лв.

Не са спорни пред въззивна инстанция: настъпването на пътно-транспортното произшествие на 19.12.2019г., причинената смърт на М М М в резултат на произшествието, починал на 19 години. Не е спорна вината на водача на автобус „Фолксваген – Крафтер“ с рег. № Т 90 – 13 ТН – С Я Р, установена с влязла в сила присъда по НОХД № 88/21г. по описа на ТОС. Не е спорно, че между застрахователното дружество и собственика на автомобила, с който е причинено пътно-транспортното произшествие е сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите”, действаща към датата на пътно-транспортното произшествие, която покрива отговорността на застрахователя за причинени от Р вреди при управлението на микробуса. Не е спорно че ищцата Р. е майка на починалия М М.

Спорни пред въззивна инстанция са размерът на обезщетението за неимуществени вреди и наличието на съпричиняване от страна на починалия М:

По размера на неимуществени вреди, въззивният съд намира следното:

От събраните от настоящата инстанция гласни доказателства – показанията на свидетелите Седиме А. А. и С. Е. Р., преки и непосредствени, депозиранни непротиворечиво и убедително, и взаимно допълващи се, поради което и кредитирани от въззивната инстанция изцяло, въззивният съд приема за установено, че М е живеел с родителите си, имал е по-малка сестра. Бил е работливо и добро момче, бил е ученик в Попово. Семейството е било задружно и сплотено. Връзката между майка и син е била много силна. Внезапната смърт на сина е преобърнала живота на майка му, отслабнала е много и се е изтощила, не се храни, всеки ден ходи на гробищата. Напуснала е работа, затворила се е, при срещи с хората в селото гледа в една точка и не говори. На самото погребение на момчето е припаднала и се е наложило да

извикат линейка. Според свидетелите и към момента тя не е преодоляла неговата загуба.

От приетото от първата инстанция заключение на допусната съдебно-психологична експертиза, обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните и кредитирано от въззивния съд изцяло, съдът приема за установено че след внезапната смърт на сина и у Е. Р. доминирали острите негативни емоции като тревожност, страх, депресия, които са с висок интензитет, като са затруднили адаптацията и са били дезорганизиращ фактор по отношение на когнитивната дейност. Събитието е възникнало внезапно, стресът е бил силен, провокиращ състояние на остър дистрес. Експертът сочи, че са налице последици върху психиката на Р., които са в пряка връзка с инцидента. Налице са тежко изразени изживявания на тъга, емоционална подтиснатост, изразени разстройства на съня, силно изразени вегетативни разстройства /треперене, изпотяване, прималяване/. Отчитат се нарушения в личностовата и социалната сфера на функциониране, характерни за капсулираното травматично стресово разстройство. Посочено е, че психотравменото събитие е довело до психотравмиращи преживявания, които от своя страна са отключили допълнително соматично заболяване, нарушен сън, придружени с тежки невротични и депресивни преживявания, контролирани с прием на изписана медикаментозна терапия. Интензитета и негативните последици са във висока степен.

При определяне по справедливост на основание чл.52 от ЗЗД на размера на неимуществените вреди и съобразно Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС, въззивният съд отчита конкретните обективно съществуващи обстоятелства съобразно указанията от Пленума на ВС общи критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществуващите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения и обстоятелствата, при които е настъпила смъртта. М М е бил на 19г., когато е починал в резултат на получени травми при пътно при пътно-транспортно произшествие на 19.12.2019г., несъвместими със живота, ученик. Към момента на смъртта на сина си майка му е била на 46г. Събраните в първоинстанционното производство гласни доказателства сочат че починалият и майка са били сплотено и задружно семейство с много добри,

топли и хармонични отношения по между им. Смъртта му е причинила на майка му морални болки и страдания, с изключително висок интензитет и времетраене, като и по настоящем е налице постоянна и непреодолима скръб и социална изолация. Съгласно постоянната съдебна практика при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да се отчита и общественно-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, като застрахователната сума по договора следва да се има предвид като един от критериите по приложението на чл.52 ЗЗД. Отчитайки всички тези обстоятелства, настоящия състав на въззивния съд приема, че в конкретния случай справедливото по смисъла на чл.52 ЗЗД обезщетение за понесените от Е. М. Р. неимуществени вреди от смъртта на нейния син е в размер на сумата 230 000лв. По-високият размер на обезщетението е поради доказаните по делото емоционални болки и страдания на майката, които са с изключително висок интензитет и продължителност и са се отразили и по настоящем върху психическото и състояние и начина и на живот.

По възражението за съпричиняване:

Възражението за съпричиняване е направено своевременно като се твърди и се поддържа във въззивното производство, че пострадалият М е допринесъл за настъпване на пътното – транспортното произшествие, поради това че е управлявал лекия автомобил „Мазда“ с превишена скорост със 112 км/ч., значително по-висока от скоростта на микробуса. В тежест на застрахователното дружество е да докаже при условията на главно и пълно доказване, поведението на пострадалия, допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

От събраните от първата инстанция доказателства – влязлата в сила присъда на наказателния съд, показанията на водача на микробуса Р, както и приетото заключение на съдебно-автотехническата експертиза, обективно и компетентно дадено и кредитирано от въззивния съд изцяло, съдът приема за установен следния механизъм на настъпване на ПТП: ПТП е настъпило на 19.12.2019г. около 13.30ч. на път III 2002 км 32+764, на стеснен участък от пътя – мост над река Черни Лом, където са се сблъскали челно микробус „Фолксваген Крафтер“ с рег. № Х ХХХХ ХХ, управляван от водача С Я Р, и лек автомобил „Мазда 626“ с рег. № Х ХХХХ ХХ, управляван от водача М М М. В този период пътният участък е бил в ремонт, което било надлежно

сигнализирано със съответни пътни знаци - предупредителен пътен знак за опасност „А23“ - „Участък от пътя в ремонт“ и знак В26, въвеждащ забрана за движение със скорост, по[1]висока от означената на него скорост от 60км/ч, поставени и от двете страни на моста (на разстояния от 2,5км преди моста откъм гр.Попово, съотв. 2,7км откъм с. Зараево). По самия мост пътното платно се стеснявало с един метър, което възпрепятствало нормалното разминаване на превозни средства по него. В посока с.Зараево преди моста бил поставен пътен знак „Б6“, указващ предимство за движещите се в тази посока пътни превозни средства, ако пътят е свободен. Не е установено в огледния протокол на местопроизшествието наличието на поставен кореспондиращ пътен знак от другата страна на моста, указващ предимството за преминаване в обратната посока (от с.Зараево към гр.Попово). Установено е от вещото лице по САТЕ, че скоростта на микробуса „Фолксваген Крафтер“ в района на произшествието преди и по време на настъпване на удара е била около 69.70 км/ч, а скоростта на л.а. „Мазда 626“ - около 111.6 км/ч. Разстоянието на пряка видимост по посока на движение на микробуса след десния завой към моста е около 700м. Разстоянието на пряка видимост от левия завой, преди правия участък до моста, по посока на движение на л.а. „Мазда 626“ е около 600м. Общото разстояние на пряка видимост е около 1300м. Автобусът се е намирал на около 375м. преди мястото на удара, когато лекият автомобил е преминал левия завой по посока на движението си. Следователно, ако водачът на л.а. „Мазда 626“ с рег. № Х ХХХХ ХХ е предприел мА.ра „аварийно спиране“ на разстояние по-голямо от 114м. от мястото на удара (90 - 92м преди навлизане в моста), съответно водачът на микробус „Фолксваген Крафтер“ с рег. № Х ХХХХ ХХ е предприел мА.ра „аварийно спиране“ на разстояние по-голямо от 55 метра от мястото на удара (около 44 метра преди навлизане в моста) същите са имали техническа възможност да предотвратят произшествието. Вместо това двете превозни средства навлезли по моста почти едновременно (с разлика 0,14 секунди), като никой от водачите не задействал спирачна система. Именно погрешната субективна преценка и на двамата водачи относно правилната скорост на движение (както собствената си, така и на другия участник), разстоянието до моста и възможността за преминаване през него (кой ще прЕ. първи) стои в основата и е в пряка причинно-следствена връзка и зависимост с последвалия челен удар между двете превозни

средства. Вследствие на произшествието настъпила смъртта на водача на л.а. „Мазда”, на пътниците в превозните средства били причинени различни по вид и степен телесни увреждания.

Вината на водача на автобус „Фолксваген – Крафтер“ с рег. № Т 90 – 13 ТН – С Я Р е установена с влязла в сила присъда по НОХД № 88/21г. по описа на ТОС. Р е признат за виновен в това, че на 19.12.2019г. при управление на микробуса е нарушил правилата за движение на чл.20 ал.2 от ЗДвП, задължаващ водача да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението и по непредпазливост е причинил смъртта на М М М и средни телесни повреди на повече от едно лица.

Прецизният анализ на събраните по делото доказателства дава достатъчно основание да се приеме, че и от страна на водача на л.а. „Мазда“ са били извършени нарушения на правилата за движение, установени в чл.20 ал.2 и чл.21 от ЗДвП, което е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и последвалия вредоносен резултат. Вярно е, че водачът М не е бил надлежно сигнализиран (със знак Б5), че следва да пропусне насрещно движещия се микробус, който, предвид изричния пътен знак Б6 от неговата страна (посока с.Зараево), се е ползвал с предимство да навлезе и да прЕ. пръв по моста. Надлежно, обаче, със съответните пътни знаци А23 (Участък от пътя в ремонт) и В26 (Забранено е движение със скорост, по-висока от означената), поставени на 2.7 км преди моста, е бил информиран, че пътният участък е в ремонт и максимално разрешената скорост за движение в този участък е 60 км/ч. Това е изисквало водачът да управлява превозното средство с особено внимание и скорост не само ненадвишаваща максимално допустимата, но такава, която би му позволила да спре при всяко предвидимо препятствие или да осигури предимство. Вместо това по този третокласен междуселищен път, по който са се извършвали ремонтни дейности, М е управлявал автомобила със скорост над 110 км/ч, която надхвърля значително не само ограничението от 60 км/ч, но и общата установена в чл.2 ал.1 от ЗДвП забрана да превишава скорост от 90 км/ч при движение извън населено място. Именно тези нарушения са в пряка причинно-следствена връзка с пренебрежителното спрямо конкретните пътни условия и другия участник в движението (насрещно движещия се микробус „Фолксваген Крафтер”), необосновано решение на водача на лекия автомобил да прЕ. пръв по стеснения участък от пътя, довело до последвалия челен

сблъсък. Както е установено от експертизата, и двамата водачи са имали добра видимост един спрямо друг от достатъчно разстояние, което е позволявало и на двамата своевременно да реагират, дори и само чрез намаляване на скоростта, при което съприкосновението между управляваните от тях превозни средства би бил избегнат.

С оглед на така изложеното, съставът на въззивния съд намира възражението за съпричиняване за доказано и основателно.

При определяне степента на съпричиняване подлежи на съпоставка тежестта на нарушението на делинквента и това на увредения, за да бъде установен действителният обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпването на пътното произшествие. Паралела и сравнението на поведението на участниците в движението, с оглед правилата, които всеки е длъжен да съблюдава, ще обоснове конкретната за всеки случай преценка за реалния принос и за разпределянето на отговорността за причиняването на деликта. Съразмерността на действията и бездействията на пострадалия с останалите обективни и субективни фактори, причинили пътното произшествие, ще определят и приноса му за настъпването на вредите.

С оглед на установеното по делото, съставът на въззивния съд намира, че вината на двамата водачи за настъпване на ПТП следва да бъде определена по равно. И двамата са допуснали идентични нарушения на ЗДвП, разполагали са с еднаква видимост, позволяваща им да възприемат насрещно движещото се превозно средство, да изпълнят задължението си по чл.20 ал.2 от ЗДвП и да предприемат спиране, като по този начин да избегнат удара между тях. Въззивният съд намира че поведението и на двамата водачи, равностойно е допринесло за настъпването на челния сблъсък на двете МПС и причинените в резултат на това смърт и телесни повреди.

С оглед на така изложеното и предвид определения от въззивната инстанция справедлив размер на обезщетението за претърпените от майката на починалия М неимуществени вреди и определена степен на съпричиняване на вредоносния резултат, дължимото обезщетение за неимуществени вреди, което следва да бъде присъдено се определя от въззивния съд в размер на 115 000лв.

Поради което и обжалваното решение в частта му, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати обезщетение в размер на

64 000лв. и с която искът за разликата над 115 000лв. до 230 000лв. е отхвърлен следва да бъде потвърдено. В частта му, с която искът на Р. за разликата над 64 000лв. до 115 000лв. е отхвърлен следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът за този размер да бъде уважен.

Въззивният съд намира жалбата на Р. срещу постановената от първоинстанционния съд начална дата на дължимото обезщетение за неоснователна. Първоинстанционният съд е присъдил законна лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя. Началната дата е изцяло съобразена с константната практика на касационната инстанция, съобразно която в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл.429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респективно от момента на предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя. На основание чл.493 ал.1 т.5 от КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължима лихва за забава от датата на предявяване на претенцията на увреденото лице, а след изтичане на срока по чл.496 ал.1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, той дължи законната лихва върху обезщетението за претърпените неимуществени вреди за собствената си забава. /в този смисъл решение № 128 от 04.02.2020г. по търг.дело № 2466/18г., първо търговско отделение/.

Поради което и решението в частта му досежно определената от първоинстанционния съд начална дата на присъденото обезщетение следва да бъде потвърдено. Върху присъденото с настоящето решение обезщетение следва да бъде присъдена законна лихва, считано от 02.07.2021г.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК и с оглед променения размер от въззивната инстанция на уважената част от исковете следва да бъде изменен и размера на дължимото по реда на чл.38 от ЗА възнаграждение на процесуалния представител на ищцата. Съобразно изхода на спора дължимото за първа инстанция адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА е в размер на сумата 3 004лв., с ДДС - 3 605лв. Поради което и отчитайки присъдената от първата инстанция сума в размер на 2 940лв. в полза на процесуалния представител следва да бъде присъдена допълнително

сумата 665лв. Дължимото на процесуалния представител на въззивницата Р. адвокатско възнаграждение съобразно предмета на въззивно обжалване и уважената част от исковете е в размер на сумата 3 816лв. с ДДС, която следва да и бъде присъдена по реда на чл.38 от ЗА.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК и направеното искане и променения размер на уважената част от исковете, дължимите в полза на застрахователното дружество разноси за първа инстанция са в размер на сумата 5 087лв. /4 239лв. + 848лв. ДДС/, адвокатско възнаграждение и 178.20лв. - разноси. Поради което и частта на първоинстанционното решение с което са присъдени разноси над този размер до сумата общо 7 008.48лв. /4 239лв. до 5 840.40лв. и над 848лв. до 1 168.08лв./, както за разликата над 178.20лв. до 245лв. - разноси следва да бъде отменено. С оглед изхода на спора и съобразно предмета на въззивно обжалване в полза на застрахователното дружество следва да бъдат присъдени направените за въззивно производство разноси в размера на сумата 1 811лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Въззивният съд намира частната жалба на Е. М. Р. срещу определение № 160 от 19.08.2022г., с което молбата и за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските с искане за намаляване поради прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователна.

От Р. своевременно е направено възражение за прекомерност на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на застрахователя. Уговореният между страните размер е 9 420лв. с ДДС. Минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл.7 ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно защитавания в първа инстанция интерес от 250 000лв., е в размер на сумата 7 836лв. с ДДС. Така уговореният между страните размер въззивният съд намира, че не е прекомерен и съответства на фактическата и правна сложност на делото. Поради което и частната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а дължимото в полза на застрахователното дружество адвокатско възнаграждение следва да бъде коригирано по посочения по-горен начин само съобразно увеличението на присъденото обезщетение и изчислено съобразно

уговорения между страните размер.

С оглед изхода на спора пред въззивна инстанция и поставеното осъдително решение от въззивния съд следва да бъде присъдена дължима държавна такса за първа инстанция още в размер на 2 040лв. и за въззивна инстанция в размер на 1 020лв., както и допълнително сумата 102.74лв. представляваща, направени разноси от бюджета на съда за експертиза /разлика над присъдените 129.10лв. до дължимите съобразно изхода на спора 231.84лв./.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 28 от 20.06.2022г. по търг.дело № 100/21г. по описа на Окръжен съд – Търговище, в частите му, с които ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД е осъдено да заплати на Е. М. Р. сумата 64 000лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди от смъртта на сина и М М М – 19г., починал на 20.12.2019г. в резултат на предизвикано на 19.12.2019г. ПТП с негово участие като водач на л.а.“Мазда – 626“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ и на водача С Я Х, чиято гражданска отговорност е застрахована в ответното дружество, управлявал микробус „Фолксваген Крафтер“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ, на основание чл.432 ал.1 от КЗ, в частта му, с която е присъдена законна лихва върху обезщетението считано от 02.07.2021г. до окончателното и изплащане, в частта му, с която е отхвърлен предявения от Е. М. Р. срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина и М М М за разликата над 115 000лв. до 200 000лв.

ОТМЕНЯВА решение № 28 от 20.06.2022г. по търг.дело № 100/21г. по описа на Окръжен съд – Търговище, в частите му, с които е отхвърлен предявения от Е. М. Р. срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина и М М М за разликата над 64 000лв. до 115 000лв., и в частта му, с която Е. М. Р. е осъдена да заплати на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД за първа инстанция адвокатско възнаграждение за разликата над 5 087лв. до 7 008.48лв. /разликата над 4 239лв. до 5 840.40лв. и над 848лв. до 1 168.08лв. ДДС/ и за разликата над 178.20лв. до 245лв. разноси и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.,„Света София“ № 7, ЕИК 121265177, да заплати на Е. М. Р. от с.Зараево, община Попово, ЕГН ***** още сумата 51 000лв. /петдесет и една хиляди лева/, разлика над 64 000лв. до 115 000лв., представляваща обезщетение за причинени и неимуществени вреди от смъртта на сина и М М М, вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 19.12.2019г. с негово участие като водач на л.а.“Мазда – 626“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ и по вина на водача С Я Х, чиято гражданска отговорност е застрахована в ответното дружество, управлявал микробус „Фолксваген Крафтер“ с рег.№ Х ХХХХ ХХ, на основание чл.432 ал.1 от КЗ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.07.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.,„Света София“ № 7, ЕИК 121265177, да заплати на адвокат А Х Д от Софийска адвокатска колегия още 665лв. /шестстотин шестдесет и пет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за първа инстанция за процесуално представителство на Е. М. Р. на основание чл.38 ал.2 от ЗА и сумата 3 816лв. /три хиляди осемстотин и шестнадесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция за процесуално представителство на Е. М. Р..

ОСЪЖДА Е. М. Р. от с.Зараево, община Попово, ул.“Елин Пелин“ № 8, ЕГН ***** да заплати на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.,„Света София“ № 7, ЕИК 121265177 сумата 1 811лв. /хиляда осемстотин и единадесет лева/, представляваща направени за въззивно производство разноси – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.,„Света София“ № 7, ЕИК 121265177 да заплати по сметка на Апелативен съд – Варна сумата 2 040лв. /две хиляди и четиридесет лева/, представляваща дължима държавна такса за първа инстанция, сумата 102.74лв. /сто и два лева и седемдесет и четири стотинки/, представляваща направени разноси от бюджета на съда за първа инстанция и сумата 1 020лв. /хиляда и двадесет лева/, представляваща дължима държавна такса за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____